

ΕΤΟΣ 55ον

17 Ιουνίου 2007

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 24 (2820)

ΟΙ ΘΛΪΨΕΙΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Οι θλίψεις αποτελούν τον ανεπιθύμητο σύντροφο και επίσκεπτη της επίγειας ζωής μας. Αποτελούν μία πραγματικότητα για κάθε άνθρωπο. Πτωχοί και πλούσιοι, μορφωμένοι και λιγότερο έγγράμματοι, ηλικιωμένοι και νέοι, αξιωματούχοι και απλοϊκοί άνθρωποι, όλοι θα αντιμετωπίσουν τη θλίψη. Καί θλίψη που αλλοτε προέρχεται από κάποια αρρώστεια, αλλοτε από φτώχεια, αδικία, συκοφαντία, άποτυχία και αλλοτε από την επίσκεψη του θανάτου. Άλλα και θλίψη που φέρνει τό άγχος, ή μοναξιά, ή διάψευση της ελπίδος και ή ανυπαρξία νοήματος στη ζωή. Καί έρχονται οι θλίψεις πολλές φορές αιφνιδιαστικά, για να παραμείνουν, κατατρώγοντας τό έσωτερικό του ανθρώπου, αν δέν αντιμετωπισθούν σωστά μέ τό φώς, ή δύναμη και διδαχή του Θεοῦ.

Τί λέγει ό Άπόστολος;

Όσοσο για την αναπόφευκτη πραγματικότητα των θλίψεων παράδοξη αποστολική ρήση άκοῦμε σήμερα από τό ανάγνωσμα της έπιστολής του θείου Παύλου πρós Ρωμαίους: «Καυχώμεθα έν ταίς θλίψεσιν» (Ρωμ. 5,3) δηλ. αισθανόμαστε καύχηση για τίς θλίψεις της ζωής. Τί άραγε έννοει ό Άπόστολος μέ ή φράση του αυτή; Ό ίδιος όμως συνεχίζοντας ή συγγραφή της θεολογικότητας αυτής έπιστολής του ξεκαθαρίζει τό τοπίο. Γράφει: «Ή θλίψις ύπομονήν κατεργάζεται, ή δέ ύπομονή δοκιμήν, ή δέ δοκιμή έλπίδα, ή δέ έλπίς οῦ καταισχύνει, ότι ή άγάπη του Θεοῦ εκκέχυται έν ταίς καρδίαις ήμῶν διά Πνεύματος Άγίου του δοθέντος ήμίν» (Ρωμ. 5,3-5). Ή θλίψη λοιπόν φέρνει στη ψυχή την ύπομονή, ή δέ ύπομονή παράγει ή δοκιμασμένη πάνω στα πράγματα σταθερή άρετή και τελικά ή άρετή αυτή δίνει την έλπίδα. Θλίψη, ύπομονή, «δοκιμή» και έλπίδα, ή όποία δέν διαψεύδει αυτόν που την κατέχει και δέν τον ντροπιάζει οὔτε τον απογοτεύει, γιατί είναι μία γλυκειά έλπίδα της απόλαυσης των οῦρανίων αγαθῶν

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ρωμ. ε' 1-10)

Ἡ συμφιλίωση μέ τό Θεό

Ἄδελφοί, δικαιοθέντες ἐκ πίστεως εἰρήνην ἔχομεν πρός τόν Θεόν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ καί τήν προσαγωγήν ἐσχήκαμεν τῇ πίστει εἰς τήν χάριν ταύτην ἐν ἣ ἔστήκαμεν, καί καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Οὐ μόνον δέ, ἀλλά καί καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονήν κατεργάζεται, ἡ δέ ὑπομονή δοκιμήν, ἡ δέ δοκιμή ἐλπίδα, ἡ δέ ἐλπίς οὐ κατασχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχεται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν. Ἐτι γάρ Χριστός ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν κατὰ καιρόν ὑπέρ ἀσεβῶν ἀπέθανε. Μόλις γάρ ὑπέρ δικαίους ἀποθάνεται ὑπέρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καί τολμᾷ ἀποθανεῖν. Συνίστησι δέ τήν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστός ὑπέρ ἡμῶν ἀπέθανε. Πολλῶ οὐκ μᾶλλον δικαιοθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπό τῆς ὀργῆς. Εἰ γάρ ἐχθροί ὄντες καταλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῶ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

καί δωρημάτων. Συμβαίνει αὐτό, γιατί πίσω ἀπ' ὅλα αὐτά ὑπάρχει ἡ πλημμύρα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, πού δέν ἐγκαταλείπει ποτέ τόν ἄνθρωπο. Εἶναι ἡ παιδαγωγία τοῦ Θεοῦ διά τῶν θλίψεων, τίς ὅποιες χρησιμοποιεῖ ὁ Θεός «εἰς τό μεταλλαβεῖν τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ».

Ἡ ἀντιμετώπιση

Ὁ πιστός χριστιανός ἔχει μάθει ἀπό τή θεία διδασκαλία ὅτι οἱ θλίψεις παραμένουν λογικά ἀνεξήγητες. Μόνο ὅταν δεῖ μέσα ἀπό τίς ποικίλες θλίψεις καί δοκιμασίες τόν δάκτυλο τῆς ἀγαθῆς πρόνοιᾶς τοῦ Θεοῦ, τότε ἐρμηνεύει σωστά καί κατανοεῖ μά καί γνωρίζει νά ἀντιμετωπίζει τόν πόνο. Ὅσο κι ἄν φαίνεται δύσκολο νά υἰοθετηθεῖ, ἡ μεγάλη ἀλήθεια εἶναι ὅτι οἱ θλίψεις εἶναι πρὸς ὠφέλεια τῶν ψυχῶν μας. Ὁ πιστός χριστιανός πού ἀντιμετωπίζει τίς θλίψεις τῆς ζωῆς μέ ὑπομονή, ἐγκαρτέρηση, αἰσιοδοξία καί ἐλπίδα, χωρίς γογγυσμό καί ἀγανάκτηση, μοιάζει μέ τό χρυσό καί τόν ἄργυρο πού ἐξέρχεται ἀπό τό ἐργαστήριο καθαρὸς καί λαμπρὸς χωρίς καμία ἀπολήτως σκουριά. Γράφει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος σχετικά: «Ὁ παρῶν βίος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι γυμναστήριον. Εἶναι ἓνα μεγάλο καί συνεχές γύμνασμα καί ἀγώνισμα. Εἶναι κυτήριον, ὅπου λιώνουν τά μέταλλα, καί βαφεῖον ἀρετῆς... Αὐτό κάνει ὁ Θεός εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπειδὴ δηλαδὴ ἐπιθυμεῖ νά μεταβάλη τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου καί νά τὴν κάμη ἐνάρετον, διὰ τοῦτο καί τὴν πιέζει καί τὴν περνᾷ ἀπὸ τό κωνευτήρι τῶν θλίψεων καί ἐπιτρέπει νά παραδίδεται εἰς τὴν δοκιμασίαν τῶν πειρασμῶν. Μέ τόν σκοπὸν τοὺς μὲν ἀδιαφόρους καί χαλαροὺς νά διεγείρη καί νευρώσῃ, τοὺς

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἀφοῦ ἐδικαιωθήκαμε διὰ τῆς πίστεως, ἔχομεν εἰρήνην μέ τόν Θεόν διὰ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἔχομεν διὰ τῆς πίστεως καί τήν εἴσοδον εἰς τήν χάριν αὐτήν, εἰς τήν ὁποίαν στεκόμεθα, καί καυχώμεθα διὰ τήν ἐλπίδα μας εἰς τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ὅχι μόνο αὐτό, ἀλλά καυχώμεθα καί διὰ τās θλίψεις, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἡ θλίψις παράγει ὑπομονήν, ἡ δέ ὑπομονή δοκιμασμένον χαρακτῆρα, ὁ δέ δοκιμασμένος χαρακτήρ ἐλπίδα, ἡ δέ ἐλπίς δέν ντροπιάζει, διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι χυμένη στίς καρδιές μας διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου πού μᾶς ἐδόθηκε. Διότι ὅταν ἔμεῖς εἴμεθα ἀκόμη ἀδύνατοι, ὁ Χριστός ἐπέθανε κατά τόν ὠρισμένον καιρόν ὑπέρ τῶν ἀσεβῶν. Διότι μετὰ δυσκολίας θά πεθάνη κανεῖς δι' ἓνα δίκαιον· διὰ τόν ἀγαθόν ἴσως νά τολμήσῃ κανεῖς νά πεθάνῃ. Ὁ Θεός ὅμως ἀποδεικνύει τήν ἀγάπην του σ' ἐμᾶς μέ τό ὅτι, ἐνῶ ἔμεῖς εἴμεθα ἀκόμη ἁμαρτωλοί, ὁ Χριστός ἐπέθανε γιά μᾶς. Πολύ περισσότερο λοιπόν ἀφοῦ ἐδικαιωθήκαμε τώρα διὰ τοῦ αἵματός του, θά σωθοῦμε δι' αὐτοῦ ἀπό τήν ὀργήν. Διότι ἐάν, ὅταν εἴμεθα ἐχθροί, συμφιλιωθήκαμε μέ τόν Θεόν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ του, πολύ περισσότερο, ἀφοῦ συμφιλιωθήκαμε, θά σωθοῦμε διὰ τῆς ζωῆς του.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

δέ ἐκλεκτούς νά κάμῃ νά γίνουν ἐκλεκτότεροι καί ἀκατάβλητοι ἀπό τίς ἐπιβουλές καί παγίδες τοῦ διαβόλου. Καί ὄλους αὐτούς νά τοὺς κάμῃ κατά πάντα ἀξίους νά δεχθοῦν καί ὑποδεχθοῦν τά μέληλοντα ἀγαθά εἰς τοὺς οὐρανοῦς. Διότι ἰλέγει ἡ Ἁγία Γραφή: ἀπειραστος ἄνθρωπος (ἄνθρωπος πού δέν ἐδοκιμάσθη μέ πόνους καί θλίψεις), εἶναι ἀδόκιμος (ἀπόβλητος καί ἀπορρίψιμος)». Σέ ὥρες θλίψεων δέν θά ἀφήσουμε συνεπῶς τήν ψυχὴ μας νά σκεπασθεῖ ἀπό τά κύματα τῆς ἀπογνώσεως. Δέν εἴμαστε μόνοι. Δίπλα μας στέκεται ὁ Θεός, Πανάγαθος, Πάνσοφος, Παντοδύναμος, Φιλάνθρωπος. Τῆ θλιβομένη ψυχὴ δέν τῆ λησμονεῖ ὁ Πατέρας μας γιατί «τοῖς ἀγαπῶσι τόν Θεόν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν» (Ρωμ. 8,28). Εἶναι ὁ ἄλλος «μυστικός δρόμος» τοῦ Θεοῦ γιά τή χαρά τῶν Οὐρανῶν.

Ἄρχιμ. Χ. Π.

17 Ἰουνίου 2007: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἰσαύρου διακόνου, Βασιλείου καί Ἰννοκεντίου († γ' αἰ.), Σαμουήλ, Σαβέλ καί Ἰσμαήλ τῶν μαρτύρων († 362).

Ἦχος: πλ. β' – Ἐωθινόν: Γ' – Απόστ.: Ρωμ. ε' 1-10 – Εὐαγγ.: Μαθ. ζ' 22-33.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 24 Ἰουνίου, Τό γενέθλιον τοῦ βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Ἀπόστολος: Ρωμ. ιγ' 11 - ιδ' 4 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. α' 1-25, 57-68, 76, 80.

«ΓΝΩΡΙΖΩ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ἢ ΑΛΗΘΕΥΩ»

Τίποτα στή χριστιανική μας πίστη καί ζωή δέν μπορεῖ νά καταλήγει ἢ νά βρίσκει τό πλήρωμά του σέ ἀπρόσωπες ιδέες, ἔστω ἄψογες, σέ ἠθικές ἀρχές, ἔστω τέλειες, σέ ἀτομικές ἀρετές, ἔστω ζηλευτές. Καθεὶ καί τελικὰ ὀλόκληρος ὁ ἑαυτός μας (σῶμα, ψυχὴ καί πνεῦμα) βρίσκει τήν ἀξία, τό νόημα καί τό πλήρωμά του στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό καί στόχος μας δέν εἶναι νά μοι-άσουμε τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά νά γίνουμε Χριστός· νά συσσωματωθοῦμε μέ τή Σάρκα Του καί νά συναιματωθοῦμε μέ τό Αἷμα Του, ὥστε νά ἀναδυθεῖ μέσα ἀπό τό δικό μας πρόσωπο τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ· ἔτσι καταπῶς τό μαρτυρεῖ κι ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζεῖ δ' ἐν ἐμοί Χριστός». Ἐπειδή ἀκριβῶς ἡ ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός κι ὄχι ἓνα σύστημα ἄρτια δομημένων ιδεῶν, κι ἐπειδή ἡ ἀλήθεια ὑπάρχει γιά νά κοινωνεῖται, ὄχι μονομερῶς διανοητικά, μά ἀκόμα καί σωματικά, γι' αὐτό καί στό γλωσσάρι τῆς πίστεως μας δέν λέμε «γνωρίζω τήν ἀλήθεια» ἢ «μαθαίνω τήν ἀλήθεια», ἀλλά «ἀληθεύω» – μετατρέπω ὅλο μου τό εἶναι σέ ἀλήθεια, σέ Χριστό.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ: Δραγατσανίου 2, Πλατ. Κλαυθμώνος, Τ.Κ. 105 59, Τηλ. 210-3310.977, 210-3228.637 (καί Fax), Θεολογικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν (Ε.Κ.Π.Α) Πανεπιστημιόπολη-Ζωγράφου, Τηλ. 210-7275.853, Κεντρικὴ διάθεση, Ἰαοῦ 1, Τ.Κ. 115 21, Τηλ. 210-7272.381, Fax 210-7272380.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ἐθνικῆς Ἀμύνης 9α καί Τσιμισκῆ, Τ.Κ. 546 21, Τηλ. 2310-275.126, Fax 2310-278.559.

ΠΑΤΡΑ: Ρ.Φεραίου 143 καί Φιλοποίμενος 24, Τ.Κ. 262 21, Τηλ. καί Fax 2610-223.110.

**Ἀκοῦστε στὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
«Βυζαντινοὶ Διάλογοι»,
μέ τὴν Καθηγήτρια τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Καλλιόπη
Μπουρδάρα, κάθε Σάββατο στίς 15.00**

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότρια - Διευθύντρια: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευθυντής, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm